

Η γλαύκα των αποφοίτων

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Έδρα:
3^ο Σεπτεμβρίου 56,
104 33 Αθήνα,
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟ
ΣΩΜΑΤΕΙΟ
Αριθμός 20/85
Πρωτοδικείο Αθηνών
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1985
13504/85
ΑΦΜ 999753434

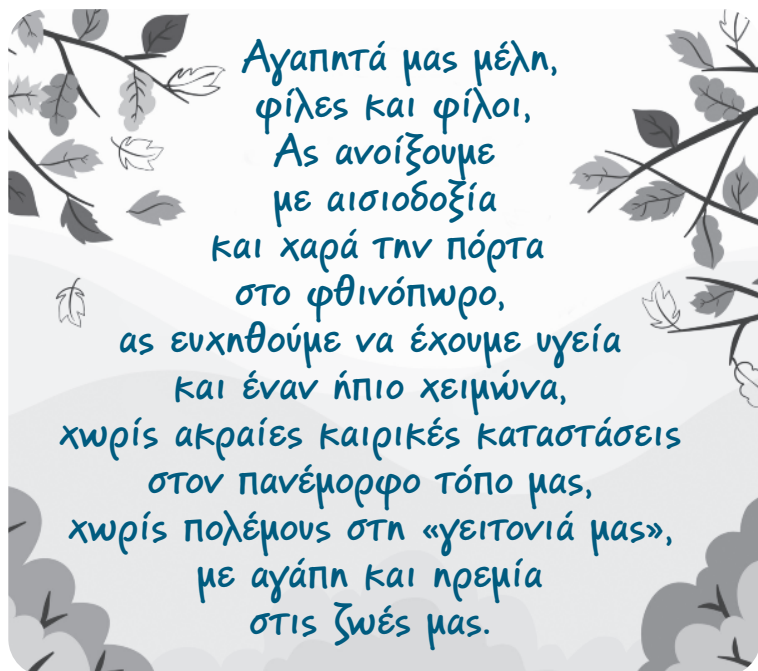
Τετάρτη 10 Ιανουαρίου 2024

Πρόσκληση Τακτικής Γενικής Συνέλευσης - ΕΚΛΟΓΕΣ

Σύμφωνα με τα άρθρα 16, 17, 18, και 19 του καταστατικού, η Πρόεδρος και το Δ.Σ. του Συλλόγου μας, σας καλούν στην Τακτική Γενική Συνέλευση και στις εκλογές που θα γίνουν στο εντευκτήριο του ΣΑΕ, 3ης Σεπτεμβρίου 56, την Παρασκευή 29 Δεκεμβρίου 2023 και ώρα 19.00. Σε περίπτωση μη απαρτίας, η Γεν.

Συνέλευση θα επαναληφθεί την **Τετάρτη 10 Ιανουαρίου 2024** και ώρα 19.00

στον ίδιο χώρο οπότε θα πραγματοποιηθεί ανεξαρτήτως του αριθμού των παρόντων μελών. Την ίδια μέρα θα γίνει και η κοπή της Βασιλόπιτας και η απονομή της Χιωτινείου υποτροφίας.

Σπύρος Καλλιανιώτης 1915-1982

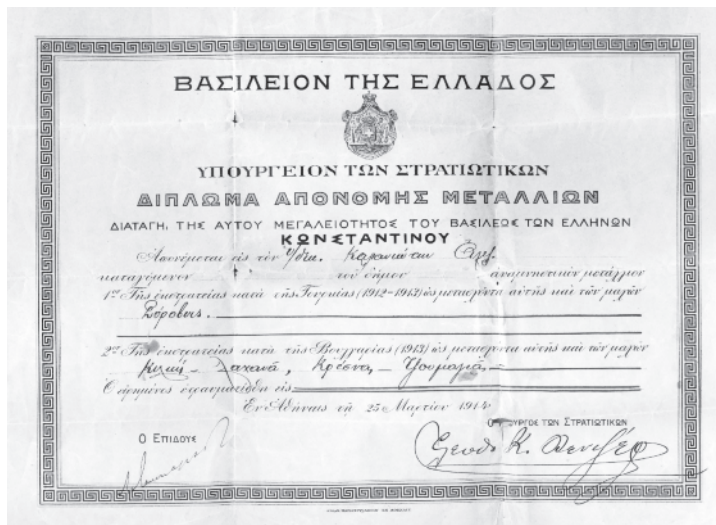
Σήμερα 100+ χρόνια μετά την γέννησή του στις 12/12/1915

Γράφει ο Γιάννης Καλλιανιώτης

Οι γονείς του: η όμορφη Βασιλεία Στυλιανού εξ Αϊδινίου, με την μικρότερη αδελφή της Μαριάνθη, ήλθαν από την Σμύρνη στην Αθήνα. Αργότερα συγγενείς τις έφεραν στην Αίγυπτο.

Εκεί η Βασιλεία παντρεύεται στη Μανσούρα, τον **Αλέξανδρο Καλλιανιώτη** του Δημητρίου, ο οποίος αναχωρεί αμέσως ως εθελοντής για τους Βαλκανικούς πολέμους. Θα επιστρέψει **Υποδεκανεύς** με δίπλωμα τιμής υπογεγραμμένο από τον Βενιζέλο.

Είχε μεταναστεύσει στις αρχές του αιώνα στην Αίγυπτο από τον Αετό Καρυστίας, μετά από κληρονομικές διαφορές με τ' αδελφία του. Σήμερα οι απόγονοί τους λέγεται ότι έχουν από τα μεγαλύτερα κοπάδια της

Η συνέχεια στη σελίδα 2

περιοχής. Το επώνυμο πάντως προέρχεται από τους ορεινούς Καλλιανούς. Γυρίζοντας από τους Βαλκανικούς, στη Μανσούρα, βρίσκει το μπακάλικο που είχε συνεταιρικά μ' έναν κουμπάρο του να έχει «απορροφηθεί» από τον συνεταιίρο, αλλά καθώς είναι άνθρωπος εργατικός, δεν το βάζει κάτω.

Το 1915 γεννιέται ο πρώτος τους γιος, ανήμερα του Αγίου Σπυριδώνος (με το παλιό ημερολόγιο). Θα ονομαστεί Σπύρος (και Δημήτριος). Σε ένα ή δύο χρόνια ακολουθεί ο Στέλιος.

Η μητέρα των παιδιών Βασιλεία, θα πεθάνει στην γέννα. Δεν υπάρχει ούτε φωτογραφία της.

Ο νεαρός χήρος καλεί την αδελφή της γυναίκας του Μαριάνθη, που απέμεινε και εκείνη μόνη, να ζήσει στο σπίτι τους και να τον βοηθήσει με τα μικρά.

Σε λίγο και εκείνη με τη σειρά της θα παντρευτεί τον Μανσουριανό Παπαδάκη και θα γεννήσει 4 κόρες.

Ο Αλέξανδρος συνεχίζει νοικιάζοντας ψάθινες καλύβες το καλοκαίρι στο θέρετρο του Μπαλτίμ, και τις υπενοικιάζει στους παραθεριστές.

Ο μικρός Σπύρος θα θυμάται αργότερα, ότι στους λόφους πάνω από την παραλία από το χάραμα μέχρι τις οκτώ το πρωί περιπολούσαν έφιπποι αστυνόμοι. Ήταν η ώρα των μπάνιων για τα

Οι συμμαθήτριες περίπου το 1925

Από την δεύτερη από αριστερά Αντωνία Σταμούλου, Ρέρα Παπαδάκη, Ελένη Κουτσούμη, Κυπριώτου, Μπέμπα Γερασίμου, Ζούζα και Ρενέ Κριμίζη.

χαρέμια. Από μακριά οι γυναίκες, φαινότουσαν σαν μέδουσες, με το κεφάλι να εξέχει από το νερό και γύρω να επιπλέουν τα φορέματα.

Αργότερα θα βρούμε τον πατέρα Αλέξανδρο, να εργάζεται γκαρσόνι στο καφενείο του Ξενοδοχείου του Σαμαρόπουλου.

Ζει με τα δύο του αγόρια σε δύο δωμάτια σε ταράτσα πολυκατοικίας δίπλα στα πλυσταριά. Στα παιδιά του είχε πει: θα έχετε κάθε μέρα φαγητό, αλλά μονάχα ένα παντελόνι.

Αυτό το παντελόνι πλενόταν και σιδερωνόταν κάθε Σάββατο και την Κυριακή τα παιδιά πήγαιναν και έψελναν στην εκκλησία. Και έψελναν ωραία.

Ο Ελληνισμός στη Μανσούρα κραταϊός, άνθιζε η παροικία. Στο τιμόνι της, η Κοινότητα, περηφάνειά της, τα Σχολεία. Σε ιδιόκτητο οικόπεδο 24 στρεμμάτων, πέρα από το ποτάμι, έξω από την πόλη, δωρεά στην Κοινότητα ο **Σερεμέτιος κήπος**, υποδέχεται τη δωρεά της **Δημαίας Σχολής** και του **Γρηγορείου Γυμνασίου**.

Τα παιδιά φοιτούν έναντι διδάκτρων που καθορίζονται ανάλογα με την οικονομική κατάσταση των γονέων. Το κόστος για τις οικονομικά ασθενέστερες οικογένειες αναλαμβάνει η Κοινότητα.

Αρκετά παιδιά κουβαλούν την «καστανιά» με το μεσημεριανό τους. Για άλλα, έρχονται το μεσημέρι με ιδιωτικά αυτοκίνητα ζεστές μερίδες φαγητό από το σπίτι. Έχουν προηγηθεί τα τηλεφωνήματα του Διευθυντή Χιωτίνη στα πλουσιόσπιτα: Εσείς παρακαλώ να στείλετε 5 επιπλέον μερίδες, εσείς 10 κ.ο.κ. ανάλογα με τις ανάγκες των παιδιών

Το Μπαλτίμ και οι ψάθινες καλύβες του (περίπου το 1947)

Όρθιοι: Τάκης Ανδριτσάκης του Μήτσου (κουμπάρου αργότερα Σπύρου και Μπέμπα), Μπέμπα, Μιμίκος Θωμόπουλος, Σπύρος, Γιαγιά Φωτεινή, Καθιστές: Αγγελική Θωμοπούλου το γένος Γερασίμου και Χρυσούλα Ανδριτσάκη (μητέρα του Γιώργου και του Τάκη), Μπροστά: Κωστάκης Σάϊτας, Κούλα Γερασίμου, Μίλλυ Προβιά, Τούλα (κόρη Αγγελικής και Μιμίκου), Ελεωνόρα Προβιά (αδελφή Μιμίκου, μαμά Μίλλυς).

και τις δυνατότητες των ευκατάστατων. Ο Χιωτίνης ήξερε..., όπως ήξεραν όλοι. Κριτήριο εκλογής Κοινοτικών Επιτροπών, ήταν η προσφορά. Όχι μόνον χρόνου και ιδεών, αλλά και χρήματος.

Ο Σπύρος είναι κακεκτικός σχεδόν ραχτικός. Δεν έχει χώρο όμως για αυτολύπηση.

Ο γυμναστής του σχολείου αγρυπνά και με το μπάσκετ και με το βόλεϊ και την θρυλική του υπομονή ο Σπύρος θα σταθεί, θα ορθωθεί και... θα πρωταθλητήσει.

Δίπλα του ο παιρνιδιάρης Τάκης Γερασίμου, ο ψιλόλιγνος Τζίμης Αναστασάπουλος, ο οποίος θα δοκιμαστεί και στο επί κοντώ...

Το 1933 αποφοιτά από το Γυμνάσιο Μανσούρας με βαθμό Λίαν Καλώς 8,67.

Εκτός από το εγκύκλιο Ελληνικό πρόγραμμα, τα παιδιά έχουν διδαχθεί, Γαλλικά, Αγγλικά Αραβικά, Γραφομηχανή, Στενογραφία και Εμπορικά (Λογιστική).

Ο Σπύρος προσλαμβάνεται στα γραφεία της Ελληνικής Κοινότητας ως άμισθος μαθητευόμενος γραφέας (arrentiti), ως ανταπόδοση στην Κοινότητα που τον εσπούδασε. Περνάει ένας χρόνος, περνάει και δεύτερος. Το παλληκάρι των 20 ετών, κάποια στιγμή χρειάζεται ... ένα ζευγάρι παπούτσια ... και ζητά το αντίτιμό τους από τον εργοδότη του.

- Πώς; τέτοια αχαριστία! Απολύεσαι.

Με το κεφάλι κάτω, δακρυσμένος φτάνει στο καφενείο όπου εργαζόταν ο πατέρας:

- Τι έχεις παιδί μου;
- Μ' έδιωξαν από τη δουλειά.
- Πληρωνώσουν;
- Όχι.

Μπαλτίμ ή Ρας-ελ-Μπαρ (1933-34;)

Κάτω δεξιά ο ευθυτενής Σπύρος. Στον ώμο του ακουμπά η Μπέμπα.

Δίπλα της ο Παπαδάκης, η Αθηνά Αναστασοπούλου, άγνωστος, ο Τάκης Γερασίμου, άγνωστος.

Δίπλα στον Σπύρο ο Γιάννης Καλφόπουλος και ίσως ο Αντώνης Κουγιού.

- Τότε γιατί κλαίς;

Την επόμενη υπερίσχυσαν οι νουνεχείς της Κοινότητας και τον επαναπροσέλαβαν με μισθό.

Κάποια στιγμή η Κοινότητα αποφασίζει ότι η Παροικία και το Πατριαρχείο θα χρειαστεί Αρχιερείς. Ανάμεσα σε άλλους ερωτάται και ο Σπύρος:

- Θα ήθελες παιδί μου να σε στείλω με στην Αθήνα να σπουδάσεις;

- Βεβαίως!

- Μα ξεύρεις, χρειαζόμαστε Αρχιμανδρίτες, οι σπουδές θα είναι θεολογικές... και αν ανταπεξέλθεις, η Αρχιεροσύνη είναι μονόδρομος.

- Να ...ρωτήσω και τον πατέρα μου.

- Πατέρα, αυτό κι' αυτό.

- Θέλεις παιδί μου;

- Όχι.

-Λοιπόν;

Ένα απόγευμα κατά το συνήθειό του, ο Σπύρος κάθεται στον εξωτερικό χώρο του καφενείου του Ξενοδοχείου Σαμαρόπουλου, όπου εργάζεται ο πατέρας του διαβάζοντας τις κοινόχρηστες εφημερίδες στις ξύλινες δικάλες τους.

Κρατά την ημιεπίσημη Αλ-Αχράμ, όταν ο κ. Δημ. Κοκκινόπουλος, Έλλην Δικαστής στα Μικτά Δικαστήρια τον ρωτά: Μα παιδί μου πραγματικώς διαβάζεις την Αλ-Αχράμ;

Και ξανά, στον εμβρόντητο Σπύρο: για μετάφρασή μου αυτό. Και αυτό. Και αυτό. Ο Σπύρος μεταφράζει. Ο Δικαστής τον κοιτάζει:

- Θα ήθελες να εργασθείς ως Διερμηνεύς στα Μικτά Δικαστήρια;

Και ποιος δεν θα ήθελε το φως του...

Συνεχίζεται

Τετάρτη 10 Ιανουαρίου 2024

Κοπή Βασιλόπιτας | Λαχειοφόρος αγορά | Χιωτίνειος Υποτροφία

Με απόφαση του Δ.Σ. θα απονεμηθεί υποτροφία σε όσους θα εισαχθούν για πρώτη φορά στις Ελληνικές ανώτερες ή ανώτατες σχολές.

Όροι συμμετοχής:

1. Οι υποψήφιοι να είναι μέλη ή απόγονοι εγγεγραμμένων μελών του ΣΑΓΜΑ.
2. Να έχουν εισαχθεί στις αναφερθείσες σχολές με πανελλαδικές εξετάσεις.

3. Να υποβάλλουν αίτηση προς το Δ.Σ. του ΣΑΓΜΑ με τα απαραίτητα δικαιολογητικά.

Κριτήρια επιλογής των υποτρόφων είναι:

- α) η βαθμίδα της σχολής (ανώτατη, ανώτερη)
- β) ο γενικός βαθμός εισαγωγής στα βασικά μαθήματα της δέσμης.

Η υποτροφία ορίζεται στο ποσό των 150 ευρώ και καταβάλλεται εφάπαξ.

Θάλασσα η παντοκράτειρα...

Παρ' Έλλησι, «Μέγα το της θαλάσσης κράτος», Θουκυδίδης

Όσο μακριά κι αν πετάξει η μνήμη του Έλληνα στην ιστορία, την μυθολογία, τον πολιτισμό, τον πόλεμο, την ειρήνη, είναι συνυφασμένη με την θάλασσα. Η χώρα μας, ο τόπος μας η Ελλάδα, τι είναι; Ένας βράχος, ένα βραχάκι που περιβάλλεται από θάλασσα και μόνο στο βόρειο τμήμα του είναι συνδεδεμένο κα θεμελιωμένο στην γη, για να μπορεί προφανώς να κρατιέται γερά με βουνό λαγκάδια, δάση με έλατα, πλατάνια, πυκνή βλάστηση και φύση πανέμορφη.

Και τι συμπληρώνει αυτό το πολύτιμο κόσμημα και ακριβό περιδέριο; Τα αναρίθμητα νησιά της, μικρά και μεγάλα στολίδια της που λαμπυρίζουν στον ήλιο, πολύτιμα πετράδια, μικροί γήινοι παράδεισοι, μέσα σε μια θαλάσσια απεραντοσύνη, ρομαντική, ποιητική και πολύμορφη, που συμπληρώνουν έναν όμορφο φυσικό διάκοσμο.

Η θάλασσα είναι η μεγάλη του γένους μας σχολή. Χαρίζει γνώση και δύναμη, απαιτεί σεβασμό και σύνεση διότι έχει τους νόμους της, οι οποίοι καθώς είναι απαιτητικοί, πρέπει να διαφυλάσσονται απαράβατοι. Όμως, ιδιαίτερα για τους Έλληνες η θάλασσα υπήρξε πηγή ελευθερίας και δύναμης.

Οι σκλαβωμένοι Έλληνες για να ξεφύγουν από την δουλεία και την φτώχεια, κατασκεύασαν πατρίδες σε άλλους τόπους. Ανήσυχτοι πάντοτε, υπήρξαν αεικίνητοι οι πρόγονοί μας, τους οποίους δεν θα πάψουμε να επικαλούμαστε συνεχώς και αδιαλείπτως. Αφού καθ' όλη την διάρκεια του παρελθόντος, σε ειρηνικούς αλλά και σε έκρυθμους καιρούς, η θέση της Ελλάδας στην καρδιά του Αιγαίου και την Μεσόγειο θάλασσα, εξοικείωσαν τον Έλληνα μ' αυτήν και «παίρνοντάς της τον αέρα» την περιδιάβαζε, την αυλάκωνε, την αγκάλιαζε και της τραγουδούσε. Ήταν γι' αυτόν η Μούσα που τον μάγευε. Κι

αυτή τον έστεψε άρχοντά της, τον ξελόγιασε και τον έκανε να πιστεύει ότι μπορεί να την τιθασέψει, να κυριαρχήσει πάνω της. Και μερικώς, πώς εξηγείται που έγινε θαλασσοπόρος. Πώς εξηγείται, που μπαίνοντας στον πόρο, στο νερό, έγινε «έμπορος»; Έτσι μπόρεσε να ταξιδεύει δεξιά κι αριστερά, να γνωρίζει άλλους τόπους κι άλλους ανθρώπους.

Ο Έλληνας δεν έπαψε ποτέ να εμφορείται από τόλμη κεκραμένη με αρετή που τον ωθούσε σε δράση δημιουργική και μεγαλεπήβολα σχέδια. Μέσα μας εμείς οι Έλληνες, όσο κι αν αλλοιωθήκαμε με το πέρασμα του χρόνου από άλλες φυλε-

τικές προσμείξεις που όπως και σε άλλους λαούς νόθευσαν ήθη, έθιμα και παραδόσεις, η γλώσσα μας, η θρησκεία μας και οι πανάρχαιες αρετές που μας κληροδότησαν οι πρόγονοί μας, παραμένουν αναλλοίωτες. Είναι βαθιά χαραγμένες μέσα στις ψυχές μας, τον νου και την καρδιά μας οι παρακαταθήκες που μας άφησαν οι άνθρωποι εκείνοι, οι οποίοι μας γαλούχησαν με τις ηρωικές πράξεις τους, στην τρυφερή μας ηλικία, από τα θρανία με τους αξέχαστους δασκάλους μας. Ιδιαίτερα εμάς τους Έλληνες της Διασποράς που βρεθήκαμε στον ευλογημένο χώρο της Αιγύπτου, αυτής της φιλόξενης χώρας με τον πανάρχαιο πολιτισμό και τον ειρηνικό λαό. Στην Νειλοχώρα, λοιπόν, αυτήν την χώρα που βρίσκεται στην Αφρικανική Ήπειρο, μπορέσαμε με ηρεμία να αφομοιώ-

σουμε τα αθάνατα διδάγματα των παιδαγωγών μας, οι οποίοι μας κατέδειξαν ότι μία από τις σημαντικότερες προκλήσεις της Παγκόσμιας Ιστορίας, υπήρξε η νίκη των αρχαίων μας προγόνων εναντίον των Περσών στην Σαλαμίνα το 480 π.Χ. Εάν είχαμε πτηθεί τότε, κανένα από τα θαυμάσια επιτεύγματα των Ελλήνων δεν θα είχαν πραγματοποιηθεί, και ο κόσμος σήμερα δεν θα είχε δεχθεί την επίδραση του πολιτισμού που δημιούργησαν οι πρόγονοί μας και ακολούθησε η Αναγέννηση και ο Διαφωτισμός. Ούτε θα υπήρχε η Αθηναϊκή Δημοκρατία, οι αρχαίες τραγωδίες και κωμωδίες, οι τέχνες και τα αρχαιολογικά ευρήματα των προγόνων μας. Το αρχαίο μας πνεύμα για το οποίο υπερηφανευόμαστε εσασί θα ήταν ανύπαρκτο, όπως ανύπαρκτη επίσης θα ήταν η υπεροχή του Έλληνα στην θάλασσα.

Και δεν ήταν μόνο οι Μηδικοί Πόλεμοι οι οποίοι απείλησαν τότε και μελλοντικά την παγκόσμια ιστορική και πολιτικοπολιτιστική εξέλιξη. Ήταν η συνδυασμένη επίθεση των Ασιατικών ορδών εναντίον της Ελλάδας, αλλά και των Φοινικικών δυνάμεων ταυτοχρόνως εναντίον της Σικελίας, της Μεγάλης Ελλάδας, της θάλασσας της Μεσογείου, της θάλασσας των πολιτισμών όπως αποκλήθηκε, με πολλές αντιμαχόμενες δυνάμεις που ήθελαν να επιβάλουν την κυριαρχία τους. Αυτήν την ιστορική μαρτυρία τονίζει ο Γερμανός νομικός, ιστορικός και νομπελίστας, λογοτεχνίας Θεόδωρος Μόμμσεν, υποστηρίζοντας πως, αν η Ελλάδα δεν είχε επιδείξει τότε την άμυνα που αντέταξε στους εχθρούς με αυταπάρνηση και αυτοθυσία, ο κόσμος σήμερα θα ήταν διαφορετικός. Γι' αυτό υποστηρίζει ο ξένος διανοούμενος, όπως και πλείστοι άλλοι, πως οι νίκες αυτές των Ελλήνων σε ξηρά και θάλασσα, έχουν και θα

έχουν εσαεί αιώνια ιστορική βαρύτητα διαρκώς επαληθευόμενη. Ενδεχομένως η ακμή της αρχαίας και κλασικής Ελλάδας να παρήλθε, σε μεταγενέστερους χρόνους, ιδιαίτερα ένεκα της υποδούλωσής της στην Οθωμανική Αυτοκρατορία επί τέσσερις αιώνες, όταν άλλα ευρωπαϊκά και ασιατικά κράτη ανέπτυξαν μεγάλη πρόοδο στην βιομηχανία, τις επιστήμες, τις εφευρέσεις που βοήθησαν τις κοινωνίες πολλαπλώς, αλλά τώρα πάλι η Ελλάδα μας προσπαθεί, επανερχόμενη δριμύτερη, να ενταχθεί ως Ευρωπαϊκή οντότητα, εφάμιλλη των άλλων προηγμένων Ευρωπαϊκών κρατών.

Η θάλασσα, από την οποία περιβάλλεται η πατρίδα μας σχεδόν πανταχόθεν, μας έχει στοιχειώσει και έχει επηρεάσει καίρια την ζωή μας, παρά τον θυμωμένο Ποσειδώνα, τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπες που μνημονεύει ο Αλεξανδρινός μας Καβάφης στην αθάνατη «Ιθάκη» του. Το ταξίδι της ζωής, με τους κινδύνους του, τις απειλές τους, αλλά και την σοφία που αποκομίζουμε ταξιδεύοντας. Οι καραβοκυραίοι της Επανάστασης όλα τα ναυτικά νησιά που διαδραμάτισαν σημαντικότερο ρόλο για την Εθνική μας παλιγγενεσία, είναι οι πρόγονοι των σημερινών μας Ελλήνων εφοπλιστών, οι οποίοι με τα καράβια τους έχουν κατακυριεύσει και πάλι τις θάλασσες και πρωταγωνιστούν στην διεθνή οικονομία, με την ναυτική μας και εφοπλιστική δύναμη σε παγκόσμια περίοπτη θέση.

Η λέξη «θάλασσα» είναι προϊστορική. Δεν είναι Ινδοευρωπαϊκή, είναι Πελασγική, από τους Πελασγούς οι οποίοι είναι οι προϊστορικοί μας πρόγονοι. Πελασγοί ονομάστηκαν προφανώς από το ρήμα «πελάζω» που σημαίνει, πλησιάζω. «Πέλας» είναι ο γείτονας, ο πλησίον ευρισκόμενος, αιγαιοτραφής, προϊστορικός λαός, προγονικός συγγενής μας ο οποίος είχε ταυτισθεί με την θάλασσα από καταβολής κόσμου: Από την αρχαιότητα με την Αργοναυτική και Τρωική εκστρατεία, με την Οδύσσεια από τον Όμηρο, με τους θαλασσιούς θεούς που λάτρευε, τις Νύμφες που προέβλεπαν το μέλλον των θνητών, τις Νηρηίδες και τις γοργόνες.

Ποιητές, λογοτέχνες, ζωγράφοι και μουσικοσυνθέτες ύμνησαν την θάλασσα με την ανείπωτη γλύκα της, αλλά και την άφατη πίκρα της, όταν θυμώνει και μέσα στην μανία της καταβροχθίζει τα παιδιά της, αγνοώντας την πίστη τους και την αγάπη τους γι' αυτήν. Όντως, ατελείωτη η λατρεία μας για την θάλασσα. Κι εμείς οι Έλληνες της Διασποράς που γεννηθήκαμε στην Αίγυπτο, την Αλεξάνδρεια του Μέγα Αλέξανδρου με την αξέχαστη Corniche και άλλες πόλεις κοντά σε νερά, ανεξάντλητα νερά, έχουμε την θάλασσα μούσα μας αγαπημένη, που ενώνει, δεν χωρίζει τους ανθρώπους και μεταφέρει στα κύματά της πολιτισμούς, θρησκείες και νοοτροπίες που ενώνει, δεν χωρίζει τους ανθρώπους και μεταφέρει στα κύματά της πολιτισμούς, θρησκείες και

νοοτροπίες που φωτίζουν τους λαούς, τους ειρνεύουν, τους σαγηνεύουν.

Πώς είναι δυνατόν οι Έλληνες που γεννήθηκαν στην Μανσούρα της Αιγύπτου, που πήρε το όνομά της από τον Αιγύπτιο **στρατηγό Μανσούρ**, που σημαίνει «νικητής», να ξεχάσουν την **Γκάμασα**, εκεί που ενωνόταν ο ποταμός με την θάλασσα. Πώς να ξεχαστεί το ελληνιστικό Παραϊτόνιον που είναι η σημερινή Μάρσα Ματρούχ;

Η θάλασσα είναι η ευχάριστη και ευπρόσδεκτη ευλογία και για τον ειρηνικό πολίτη και για τον πολεμιστή, που διαμορφώνει την ψυχοσύνθεσή του.

Η κραυγή χαράς των Μυρίων του Ξενοφώντα όταν αντικρίζουν τον Εύξεινο Πόντο: «Θάλαττα, θάλαττα!», εκφράζει εύγλωττα την αγαλλίαση του ταλαιπωρημένου πολεμιστή, όταν επιτέλους συναντά την θάλασσα, που θα τον διαπεραιώσει στην σωτηρία του, που θα του φέρει τον νόστο τον πολυπόθητο.

Δηλαδή τον Έλληνα, όταν αποχωρίζεται για κάποιο λόγο το σπίτι του ή την πατρίδα του, η θάλασσα είναι εκείνη που θα μεσολαβήσει για να τον φέρει πίσω. Γι' αυτό και ο λαϊκός στιχουργός απ' την μια υμνεί την θάλασσα τραγουδώντας «Θάλασσα κι αλμυρό νερό, να σε ξεχάσω δεν μπορώ», κι απ' την άλλη την εκλιπαρεί ικετεύοντας «Θάλασσα, θαλασσάκι μου, μην τους θαλασσοδέρνες τους ναυτικούς σου».

Γιώργος Οικονομίδης

Αυτοί που θα μας αντικαταστήσουν μια μέρα

Ανήμερα της «Γιορτής του Πατέρα», την 1^η Ιουνίου, ημέρα Κυριακή, ο γνωστός στους Ναυταθλητικούς κύκλους **Κώστας Σφέτσιος**, Έφορος Κωπηλασίας του «Ε.Ν.Ο.Α.» παλιός πρωταθλητής του αθλήματος, έγινε για πρώτη φορά παππούς, αφού ο γιος του **Γιώργος** και η σύζυγός του **Βασούλα**, είναι πανευτυχείς γονείς υγιέστατου αγοριού,

που κατά πάσα πιθανότητα θα πάρει το όνομα του παππού του, όπως συνηθίζεται.

Συγχαρητήρια στους γονείς, ευχόμενοι ό,τι καλύτερο για το νεογέννητο, τον παππού Κώστα και τη γιαγιά Αθηνά, όπως και στον φίλο και συνεργάτη του δελτίου μας **Γιώργο Σφέτσιο**, Επίτιμο Πρόεδρο του «Ε.Ν.Ο. Αιγυ-

πτωτών, του «Ε.Ν.Ο. Αλεξανδρείας» και της «Ελληνικής Κωπηλατικής Ομοσπονδίας», για την υπέροχη οικογένειά του που δημιούργησε με τη λατρευτή του σύζυγο **Αφροδίτη**, με 2 παιδιά, 6 εγγόνια και ήδη 5 δισέγγονα.

Η Κιβωτός μου (Μανσούρα-Αίγυπτος)

ΜΕΡΟΣ 6'

Μυθιστόρημα της Καλλιόπης Ι. Νακοπούλου, εκδ. ΔΙΟΓΕΝΗΣ, 1982

Τα χέρια πίσω σφικτοπιασμένα πήγαινε πάνω-κάτω. Ποτέ δεν έλεγε «όχι», όποια υπηρεσία κι αν του ανέθετε ο Διευθυντής.

-Δεν έρχεσαι κατά δω, κύριε Μάτα, του φώναξε ο παλαιότερος συνάδελφος. Πρόθυμος, γελαστός, πλησίασε.

-Κάθισε, κύριε Μάτα. Κι αν δε βαριέσαι, θέλουμε να μας μιλήσεις γι' αυτή τη γιορτή, που έχει ομοιότητες με τα δικά μας ανθεστήρια, στις παλιές γιορτές του Διόνυσου.

Του παράγγειλε κι έναν καφέ.

Ο κ. Μάτα κατέβασε το κεφάλι, σημάδι ευγνωμοσύνης για την τιμή. Έτριψε το ένα χέρι μέσα στ' άλλο. Αναγάλιασε με την προσμονή του καφέ. Όπως οι περισσότεροι Κόπτες λογάριζε και το μιλίμι, τα χρόνια εκείνα. Κι άρχισε με τα σπασμένα του ελληνικά:

-Φαραώ, το ίντιο και τώρα. Αρχίζουν από Τετάρτη, ντικό μας Μεγκάλη. Το λένε Τετάρτη δίκως τσίρι. Το Παρασκευή φτιάχνουν ρύζι με γάλα και ζάχαρη. Και το άλλο μέρα βράντυ, Μεγκάλο Σάββατο ντικό μας, ετοιμάζει Κοχλ και βάζει γκυναίκες στα μάτια. Το λέμε Σαπτ ελ Νουρ, τα πει «Σάββατο από φως».

-Τιν είναι αυτό το «κοχλ», κ. Μάτα;

-Είναι μια σκόνη που το κάνουν αλοιφή. Είναι καλό για μάτια. Μεγκάλο γκιατρικό.

-Ναι, το ξέρω, είπε ο φυσικός. Βγαίνει από ένα φυτό που έχει θεραπευτικές ιδιότητες. Ένα κι ένα για την οφθαλμία.

-Από τα πανάρχαια χρόνια η οφθαλμία είναι μια από τις πληγές που μαστίζει την Αίγυπτο, γι' αυτό βλέπομε και τόσους τυφλούς εδώ κάτω, συμπλήρωσε ο Κερκυραίος.

-Έτσι εξηγείται λοιπόν, είπε ο νεοφερμένος δάσκαλος, που βλέπω τις αραπίνες με βαμμένα γύρω-τριγύρω τα μάτια τους. Τις κάνει προκλητικές. Γλυ-

κές οι αφιλότιμες και ζουμερές σαν τα ζαχαροκάλαμα.

Αν πας στα χωριά και τις ίζμπες, θα δεις και τα παιδιά, ακόμα και τα νήπια νάχουν κοχλ στα μάτια.

-Σε διακόψαμε, κύριε Μάτα και να μας συγχωράς. Συνέχισε.

-Παρακαλώ, παρακαλώ. Λέγαμε το λοιπόν για το Σαπτ ελ Νουρ και τώρα πάμε στο Κυριακή. Ντικό μας Πάσκα. Το βράντυ προτού πλαγιάσουν βάζουν κάτω από στρώμα μπάσαλ και τόομ.

-Δηλαδή; Τον διέκοψε ο νεαρός.

-Κρομύντια και σκόρντα, με συγχωρείτε. -Και θα βρωμάει ο τόπος.

-Μάλιστα, λένε πώς το κορμύντι με ντυνατή μυρουδιά διώχνει κακά πνεύματα και κακό μάτι. Το λοιπόν πριν ξημέρωμα πάνε ποτάμι.

Ρίχνουν κρομύντια, σκόρντα, φύγει κακό πνεύμα. Γίνουν, λέει, ξανά νέοι.

-Και σεις οι Κόπτες, που είσατε Χριστιανοί, διατηρείτε αυτό το έθιμο, ρώτησε ο μαθηματικός που λίγο καθυστερημένα μπήκε κι αυτός στην παρέα.

-Εμείς είμαστε οι καθαροί Αιγύπτιοι. Κρατάμε από Φαραώ, αλυσίνα γερή ...

-Μα θέλει και ρώτημα, κύριε συνάδελφε; Αφού πολλοί κι από μας τους Έλληνες το συνηθίζουν. Αυτοί που ζουν κυρίως στα χωριά, στα φελλαχοχώρια.

-Μόνο στα φελλαχοχώρια; Εδώ η γυναίκα μου που είναι γεννημένη σε πόλη, στην Άνω Αίγυπτο, έχει να λέει πως είχαν μια αραπίνα τη Σαμπάχ, που είχε αναθρέψει και τα πέντε παιδιά. Η Σαμπάχ, λοιπόν, την Κυριακή του Πάσχα έβαζε σκόρδα κάτω από το στρώμα της μικρής, της γυναίκας μου δηλαδή, και τα χαράματα έπαιρνε τη μικρή και πήγαιναν στην ακροποταμιά, έριχνε τα σκόρδα, έλεγε τα ξόρκια, της έβρεχε τα ποδαράκια με νερό, την τάζε λούπινα και γύριζαν φρέσκιες και κεφάτες στο σπίτι.

-Και η μάνα της τα δέχονταν;

-Η πεθερά μου είναι χειρότερη

σ' αυτά τα πράγματα. Στις μεγαλογοιρτές που μαζευόμαστε όλοι, το τι πείραγμα της κάνουν οι γιοι της δεν περιγράφεται: «Θυμάσαι, καλέ μάνα, θυμάσαι που μας έχωνες τα μονόσκορδα στις τσέπες;» της λέει ο ένας. «Μεγάλοι πια, ντρεπόμαστε. Βάζαμε το χέρι να πάρουμε κάτι και βρίσκαμε πότε από καμιά μπουκιά ψωμί και πότε χαρτάκια με αλάτι» συμπλήρωνε ο άλλος. Κι αποσώνει το στερνοπαίδι: «Σα νάναι τώρα, θυμάμαι τη ντροπή που ένιωσα στο πρώτο μου ραντεβού. Εκείνη είχε συγκινηθεί, εγώ πήγα να βγάλω το μαντήλι να της σκουπίσω τα μάτια, και να ... πετιέται ένα τόσο δα μονόσκορδο. Νόμιζε πως τόκανα για αστείο. Ήταν μια αιτία να τα χαλάσουμε. Αδύνατο να μου το συχωρέσει. Ρεζίλι μας είχες κάνει».

-Κι η πεθερά σου τι λέει;

-Η πεθερά μου έχει το ίδιο ρεφραίν: «Καλά, καλά, εσείς τα κοροϊδεύετε. Όμως μ' αυτά και αυτά, σας έκανα κοτζάμ λεβέντες, τέσσερις γιους και μια θυγατέρα και μάτι δε σας έπιασε, μήτε σας βρήκε κακό, κουφή ναν' η ώρα που τ' ακούει». Τώρα τη μεγαλοβδομάδα τους περιμένομε όλους.

ΕΠΙΣΚΕΦΘΕΙΤΕ
ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ

www.mansouraglafka.gr

Έχουν σκορπίσει στα τέσσερα σημεία της Νειλοχώρας.

-Βλέπω ότι τους τραβά το Πάσχα στη Μανσούρα.

-Και βέβαια. Αφού έχομε και το πανηγύρι της Λαμπροδευτέρας, νεαρέ μου. Πού να βρουν αλλού τέτοιο ρωμείο γλέντι;

Η παροικία της Μανσούρας είχε λύσει το πρόβλημα του εορτασμού. Μέσα στα 25 στρέμματα του Σερεμέτιου κήπου ένα στρέμμα σε μια γωνιά παραχωρήθηκαν για να γιορταστεί η Δεύτερη μέρα του Πάσχα. Ξένοιαστα, ομαδικά, α λά πατρίδα.

Από μέρες είχαν παραγγείλει την πελώρια σκηνή για να στεγαστούν τα πάντα. Ανάλογα με το χώρο ήταν και οι σκηνές. Καμωμένες από χοντρό καρβόπανο καλύπτονταν μ' ένα μωσαϊκό από χρωματιστά υφάσματα. Τα συναρμολογούσαν και τα ράβανε με τέτοια τέχνη, που παρουσιάζανε τα θαυμάσια εκείνα αραβουργήματα, τα ατέλειωτα. Σημάδι της αιωνιότητας.

Κι άλλες πάλι σκηνές, στολισμένες με ρητά του Κορανίου που είναι το ίδιο διακοσμητικά με την αραβική γραφή τους. Κατά διαστήματα είχαν ανοίγματα

σαν πόρτες για να μπεινοβγαίνουν με ευκολία.

Γάμοι, γιορτές, κηδείες, μεγάλες δεξιώσεις για επίσημα γεγονότα, με τέτοιες σκηνές εξυπηρετιούνταν.

Κι ο πιο φτωχός θα δανείζονταν να στήσει τη μικρή σκηνή απ' έξω απ' το σπιτάκι του να γιορτάσει το γάμο του παιδιού του ή να δεχτεί συλλυπητήρια για το χαμό αγαπητού προσώπου.

Ανάλογη και η επίπλωση. Πάγκοι και ξύλινα τραπέζια για να προσφέρουν οι φτωχοί τον γλυκό καφέ, ή την κανέλλα. Χρυσές πολυθρόνες, καρέκλες και σκαλιστά τραπέζια με φίλντισι, σωστά καλλιτεχνήματα, για να σερβίρονται πάνω τα πλούσια φαγητά και τα σερμπέτια των παραλήδων. Ένας θρόνος ψηλότερος για το σέχα που θάψελνε κατά διαστήματα εδάφια από το Κοράνι, ανάλογα κι αυτά με την περίπτωση.

Έτσι λοιπόν και στα σχολεία. Από το Μέγα Σάββατο έρχονταν τα κάρτα φορτωμένα, με όλα τα χρειαζόμενα για τη σκηνή. Λύνονταν η μέση του Τεουφίκ, του Μωχάμετ, του θυρωρού κι άλλων επιστρατευμένων για την περίσταση. Τραπέζια, καρέκλες, σερβίτσια. Να ετοιμαστούν οι ψησταριές, να σφα-

χτούν τ' αρνιά.

Κι ενώ στα σχολεία γινόνταν οι προετοιμασίες, η παροικία από των Βαίων έμπαινε στη Μεγαλοβδομάδα.

Καλοσιδερωμένοι, καλοβαλμένοι, γυναίκες κι άντρες με την οικογένεια, παιδιά κι εγγόνια βγαίνουν από την εκκλησιά, κρατώντας τα σταυρωτά πλεγμένα βάγια από φύλλα κουρμαδιάς. Αλληλοεύχονταν «Καλήν Ανάσταση». Ευχές ανακατωμένες Ελληνικά κι Αράπικα, αφού, όπως είπαμε, στην ίδια εκκλησιά λειτουργούνταν και οι αραβόφωνοι ορθόδοξοι, πριν χτίσουν τη δικιά τους εκκλησιά, τον Άγιο Νικόλα. Κι η βδομάδα, με το δράμα του πάσχοιτος Θεάνθρωπου, κυλούσε σε μια ατμόσφαιρα γεμάτη κατάνυξη και σεβασμό.

Θρησκευόμενοι τότε οι περισσότεροι, φέρναν από την Πατρίδα τις καταβολές μιας πίστης αιώνων και τις μεταφύτευαν στα παιδιά και τα παιδιά των παιδιών τους.

Για τους λοιπούς, που η ουσία εξανεμίστηκε, είχε μείνει η συνήθεια. Ένα θρησκευτικό γεγονός ανακατωμένο με πολλή κοινωνικότητα.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Κάνουμε έκκληση στα μέλη μας να ενισχύσουν το σύλλογο με τις συνδρομές τους.

Αριθμός ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ Ε.Τ.Ε. 169/772259-17 IBAN GR460110169000016977225917

Το αιγυπτιακό όνειρο...

Ένα απόγευμα άκουσα τη γιαγιά μου και τον παππού μου να λένε ιστορίες για την Αίγυπτο και μόλις πήγα να ξαπλώσω για βράδυ, όλες αυτές οι ιστορίες μπήκαν στο όνειρό μου και ξαφνικά βρέθηκα κοντά στο Κάιρο. Μπροστά στις πυραμίδες. Και σκέφτηκα να βρω την πύλη και να μπω μέσα. Που λέτε, τη βρήκα και μπήκα μέσα. Ήταν πολύ ανατριχιαστική και σκοτεινή. Ξαφνικά βρέθηκα σε κάτι σκοτεινές σκάλες, ανέβαιναν στο κέντρο της πυραμίδας, αλλά έμοιαζαν σαν να μην τελειώνουν ποτέ.

Και ανέβαινα και ανέβαινα και ανέβαινα, ώσπου έφτασα στον προορισμό μου και μπροστά μου, για πρώτη φορά στη ζωή μου είδα τη σαρκοφάγο του Φαραώ. Γύρω-γύρω είχε ιερογλυφικά που ήταν πολύ δύσκολο να τα αποκρυπτογραφήσει κάποιος. Ξαφνικά ΜΠΟΥΥΜ! Και ξυπνώω και βρίσκομαι στο κρεβάτι μου, έχοντας στο μυαλό μου την αιγυπτιακή εμπειρία και το αιγυπτιακό όνειρο.

Παναγιώτα Πεκλήρη, 9 ετών, 14/8/23

**Επίσκεψη του Πατριάρχη Αλεξανδρείας Νικολάου Ε΄
(κατά κόσμο Ευαγγελίδης, 1876 - 3 Μαρτίου 1939),
στα Ελληνικά Εκπαιδευτήρια Μανσούρας.**

Ο Νικόλαος ο Ε΄ ήταν Πατριάρχης Αλεξανδρείας την περίοδο 1936-1939.

Από το αρχείο του Γ. Καλλιανιώτη

Μεγάλη είναι η θλίψη μας για την απώλεια αγαπημένων φίλων και μελών μας:

- Του Ροδόλφου Παπαδόπουλου στις 3/7/23
- Του Κωνσταντίνου Γεωργούλη στις 19/7/23
- Του Σπύρου Κουανούρα, συζύγου Αφρούλας Παπαδοπούλου 7/9/23
- Της Αλεξάνδρας Μαρίας (Νούνη) Πέππε, απόφοιτος του 1965, στις 23/9/23

Εκφράζουμε τα ειλικρινή μας συλλυπητήρια στις οικογένειές τους.
Ο σύλλογος προσφέρει στη μνήμη τους 200 ευρώ στην Πρόνοια.

**Ανώνυμος μας προσέφερε κασέτες και cd από παλαιές ταινίες.
Τον ευχαριστούμε για την προσφορά του.**

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΤΟΥΛΑ ΧΑΡΙΤΟΥ-ΠΕΚΛΑΡΗ

panagpek@gmail.com

Η γλαύκα
των αποφοίτων

Προσφορές

- Ανώνυμος προσφέρει 150 ευρώ στην Πρόνοια του Συλλόγου.
- Η Αγγελική Γεωργούλη κόρη του Κωνσταντίνου Γεωργούλη, παιδιάτρου, που έφυγε από τη ζωή στις 19/7/2023 προσφέρει 100 ευρώ στη μνήμη του.
- Η Φράγκου Μαρία προσφέρει 50 ευρώ στη μνήμη του Γεωργίου Ανδριώτη.
- Η Αφροδίτη Παπακωνσταντίνου προσφέρει 50 ευρώ στη μνήμη του Σπύρου Κουανούρα.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Τούλα Χαρίτου-Πεκλάρη (Πρόεδρος-Ταμίας)
τηλ.: 210 8625842 κιν.: 6977 897764

Λιλίκα Νικολοπούλου
(Αντιπρόεδρος -Γεν. Γραμματέας)
τηλ.: 210 6745832 κιν.: 6972723194

Τζόνυ Χριστοφίδης (Βοηθός Ταμίας)
κιν.: 6976597978

Σούλα Παπαδοπούλου (Σύμβουλος)
κιν.: 6973982282

Καίτη Ασπρά (Σύμβουλος)
τηλ.: 210 6849957 κιν.: 6979 757001